

Nr 420.

Av herr **Eriksson** i Frägsta **m. fl.**, *angående utredning om fördelning av kostnad för byggande och underhåll av skogsvägar.*

Under de senaste åren har staten i allt större omfattning funnit skäligt att med statsbidrag stödja anläggandet av s. k. skogsvägar i syfte att underlätta utnyttjandet av mera avsidet belägna skogsområden, vilka tidigare helt saknat eller endast haft bristfällig vägförbindelse. I och med att dylika skogsvägar i betydande omfattning nu blivit färdigställda har frågan om deras underhåll och underhållskostnadernas fördelning aktualiserats.

Formellt möter f. n. icke hinder att delningen av underhållskostnaderna sker enligt samma grunder som gälla för enskilda vägar, därvid genom förrättning av lantmätare eller annan av Konungens befallningshavande förordnad person underhållsskyldighetens omfattning fastställs under hänsynstagade till den nytta envar fastighetsägare har av vägen.

Emellertid torde med hänsynstagande till de transporter, som skogsvägarna äro avsedda för, en lämpligare och rättvisare fördelningsgrund böra sökas.

Som exempel kan anföras: En skogsägare kan å sin fastighet ha mycken avverkningsbar skog, som efter de första åren efter vägens tillkomst kommer att avverkas och belasta vägunderhållet i stor omfattning, under det att en annan skogsägare kan ha sin mark beväxt med icke avverkningsbar skog och således endast i ringa omfattning ha användning för vägen under de närmste åren.

Skogsägarna anknyta vanligen till landsvägar eller flottleder. De områden, som äro belägna i närheten av dessa kommunikationsleder, ha sitt kommunikationsbehov tillgodosett och sakna därför intresse för skogsvägens tillkomst. En skogsväg kan för ägaren av så belägen mark medföra olägenheter, dels genom avstående av den mark, som tages i anspråk för vägen, dels ock genom att basvägar inom området kunna komma att avskäras av skogsvägen, ävensom de olägenheter av olika slag, som kunna uppkomma av trafiken genom området. För marker i sådant läge kan naturligtvis icke påräknas deltagande i skogsvägsunderhållet.

En vägdelningsförrättning, vidtagen enligt de grunder som gälla enligt lagen om enskilda vägar, skulle säkert ofta vålla förrättningsmannen svårigheter och förorsaka tvister emellan skogsägarna, verka hindrande på tillkomsten av nya vägar och komma staten att i realiteten motverka sin egen understödspolitik på detta område.

Underhållsfrågan har emellertid i många fall redan nu ordnats efter mera praktiska grunder, därigenom att saluvirket belastats med en viss avgift per

kubikmeter eller kubikfot, vilka medel använts till vägens underhåll, ävensom till amortering av den del av vägstodnad, som icke täckes av statsbidraget, vilket innebär, att man här tillämpat samma grunder som gälla för amortering och underhåll av flottleder. I syfte att vinna tillbörlig stadga och auktoritet för detta system bör emellertid ordningen härför lämpligen fastställas genom särskild lagstiftning i likhet med vad som är fallet för flottleder.

Initiativtagare till byggande av skogsvägar äro vanligen enskilda skogsägare eller sammanslutningar av skogsägare, ävensom skogsbolag och skogsindustrier. Vid byggande av dessa vägar, vars allmännyttan är påtagbar, måste initiativtagarna själva ansvara för den kostnad av vägbygget, som icke täckes av statsbidrag, och nödgas i de flesta fall därtill upptaga lån. Rättvisa och billighetsskäl tala då för att han bör medgivas rätt att utöver underhållskostnaden uttaga en avgift för transporterat virke till täckande av amorteringskostnader å det belopp, som överskjuter statsbidraget. Sådan avgift bör även belasta egna virkestransporter, för vilka den nya vägen utnyttjas. Enskilda markägarens transporter av husbehovsvirke böra icke belastas med vägavgifter.

En ordning enligt här ovan anförda grunder förefaller ännu angelägnare, därför att det i praktiken visat sig omöjligt att förmå vissa skogsägare att delta i skogsvägsanläggningar. Det måste anses oriktigt, att dylika icke vägbyggande skogsägare, vilka dock åtnjuta den fördel, som vägens tillkomst skapar, skola helt undgå att ekonomiskt bidra.

Ägare av fastigheter, varifrån transport av skogsprodukter sker, böra vara ansvariga för vägavgifternas erläggande.

På grund av vad som ovan anförts få undertecknade hemställa,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag angående fördelning av kostnad för byggande och underhåll av skogsvägar enligt de grunder, som anförts här ovan.

Stockholm den 23 januari 1944.

Jonas Eriksson,
Frägsta.

Brynolf Stattin.

And. Andersson,
Gisselås.

Jon. N. Jonsson
i Fjåle.

Eric Hansson
i Vännäsby.

Lars E. Andersson,
Hedensbyn.